

EINDVERSLAG van de commissie van rapporteurs voor het ontwerp van wet houdende een regeling op het gebied van de invoer en de uitvoer van goederen (In- en uitvoerwet).

Nadat het voorlopig verslag der commissie aan de Regering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD

Het stemt de ondergetekende tot voldoening, dat de commissie van rapporteurs zich in het algemeen zeer wel kan verenigen met het onderhavige ontwerp van wet.

Zij namen er kennis van, dat vele leden nochtans van oordeel zijn, dat na het advies van de Sociaal-Economische Raad over het voorontwerp van wet tot regeling van de invoer, de uitvoer en de doorvoer een grotere spoed ter zake van de totstandkoming van de nieuwe regeling betreffende de in- en uitvoer had kunnen worden betracht. Naar de mening van de ondergetekenden mag echter niet uit het oog worden verloren, dat de raad tegen het voorontwerp vele, deels fundamentele bezwaren heeft ingebracht. De Regering heeft er naar gestreefd aan de opmerkingen van de raad zoveel mogelijk recht te doen wedervaren. Het bleek daarbij noodzakelijk op een aantal punten niet alleen in nationaal, maar ook in internationaal verband diepgaand overleg te plegen. Bedoeld overleg heeft geleid tot het opstellen van een nieuw ontwerp van wet, dat — zoals bekend — vrij belangrijk verschilt van het voorontwerp.

De ondergetekenden stellen het bijzonder op prijs, dat sommige leden uiting hebben willen geven het door de Regering ingenomen standpunt inzake de vrijheid van doorvoer te delen. Voorts constateerden zij met voldoening, dat zeer vele leden een vervanging van de bestaande in- en uitvoerregelingen door een algemene, meer systematische en meer consequent opgezette wet toejuichen, en dat velen hunner en vele andere leden hun instemming hebben betuigd met het beginsel van vrijheid van internationale handel, dat het uitgangspunt van het ontwerp van wet vormt.

Blijkens het voorlopig verslag delen vele leden de in de Tweede Kamer uitgesproken beduchtheid ten aanzien van beperkingen der parlementaire controlemogelijkheid, hoewel deze leden van mening zijn, dat de oplossing, welke in het wetsontwerp is gekozen, gezien de aard van de in het geding zijnde materie, begrijpelijk is. Zij spreken het vertrouwen uit, dat de onderhavige regeling, wet geworden, op een zodanige wijze zal worden gehanteerd, dat de Staten-Generaal een bevredigende, zij het meer indirecte en globale, controle zullen kunnen uitoefenen. Naar de mening van de ondergetekenden kan de voornaamste grondslag voor zodanig vertrouwen gevonden worden in de omstandigheid, dat de in het ontwerp van wet getroffen voorzieningen de mogelijkheid van deze controle reeds in voldoende mate waarborgen. Overigens zijn zij gaarne bereid in voorkomende gevallen voor zover nodig te bevorderen, dat de onderhavige regeling wordt gehanteerd in de door bedoelde leden voorgestane zin.

Sommige leden wensten, naar uit het voorlopig verslag volgt, dat in het ontwerp van wet meer gedetailleerde richtlijnen omtrent de wijze, waarop de Regering van de haar te verlenen bevoegdheden gebruik zal mogen maken, zouden zijn vervat. Te dien aanzien zij opgemerkt, dat het welhaast onmogelijk is

een uitputtende opsomming te geven van de belangen, ter behartiging waarvan met gebruik van de voorgestelde bevoegdheden moet kunnen worden opgetreden. Deze menigvuldigheid, alsmede de uiteenlopende aard der betrokken belangen hebben ertoe geleid, dat in het ontwerp slechts enkele samenvattende, uiteraard vrij algemene omschrijvingen konden worden opgenomen. Meer gedetailleerde normen zouden naar het oordeel van de ondergetekenden kunnen meebrengen, dat de werking van de wet in voorkomende gevallen ontoereikend zou blijken. Dat zulks in het bijzonder bij de uitvoering van besluiten en afspraken in internationaal verband — zoals in het kader van de Benelux en de E.E.G. — ongewenste complicaties zou veroorzaken, behoeft wel geen nader betoog.

Hetgeen hiervoor is gesteld, geldt ook ten aanzien van het elders in het verslag weergegeven standpunt van bedoelde leden, dat een nadere richtlijn in de wet ten aanzien van heffingen gewenst zou zijn.

De opmerking van deze leden inzake de beperktheid van de beroepsmogelijkheden is de ondergetekenden niet geheel duidelijk; artikel 13 van het ontwerp van wet biedt immers juist de mogelijkheid in elk geval, waarin een besluit met individuele strekking is genomen, beroep in te stellen.

Vele andere leden zouden gaarne vernemen of de Regering voornemens is in een op grond van de tot stand te brengen wet uit te vaardigen invoer- of uitvoerbesluit te vermelden, op welke der in artikel 2, eerste lid, genoemde gronden het rust. Evenals genoemde leden achten de ondergetekenden een dergelijke vermelding van de gronden vanzelfsprekend; zij zullen een dienovereenkomstige wetsuitvoering bevorderen.

Met genoegen hebben de ondergetekenden vastgesteld, dat vele leden geen principiële bezwaren koesteren tegen het openen van de mogelijkheid ook ten aanzien van industriële produkten heffingen op te leggen e.g. restituties te verlenen. Inderdaad ligt het niet in hun bedoeling met behulp hiervan voor de industriële goederen een marktordening naar agrarisch model in het leven te roepen. Zij achten het echter niet wel doenlijk zich erover uit te spreken of een eventueel gebruik van de gegeven bevoegdheid ten aanzien van de industriële goederen tot de zeer grote uitzonderingen zal behoren. Zoals in de memorie van toelichting (blz. 8, rechterkolom, en blz. 9, linkerkolom) is aangegeven kan het — uiteraard binnen de grenzen, gesteld door de internationale afspraken — nodig zijn tot het opleggen van heffingen over te gaan teneinde een egalitatie van de prijzen van buitenlandse en binnenlandse goederen te bereiken in gevallen, waarin deze prijzen zodanig zouden verschillen, dat daaruit ernstige moeilijkheden voor de Nederlandse economie zouden voortvloeien. Thans valt niet te voorzien of een dergelijke situatie ten aanzien van industriële goederen zich slechts bij hoge uitzondering zal voordoen.

In antwoord op de in het voorlopig verslag gestelde vraag van enige leden, welke de kortste termijn is, waarop een urgente maatregel — hetzij op grond van artikel 2, eerste lid, hetzij op grond van artikel 7, eerste lid, van het ontwerp — tot stand zal kunnen komen, delen de ondergetekenden mede dat in gevallen, waarin op zeer korte termijn een voorziening dient te worden getroffen, naar hun oordeel uitsluitend laatstbedoelde bepaling in het geding zal zijn en een op grond daarvan te nemen maatregel zo nodig onmiddellijk tot stand kan worden gebracht. Wat betreft de totstandkoming van maatregelen op grond van artikel 2, eerste lid, welke dienen ter vervanging van een invoer- of een uitvoerbeschikking, zal de termijn, genoemd in artikel 8, eerste lid, van belang zijn.

De ondergetekenden willen gaarne bevestigen, dat in voorkomende gevallen van de handelspolitieke middelen, welke de tot stand te brengen wet zal bieden — overeenkomstig de in het verslag uitgesproken verwachting van vele leden — slechts gebruik zal worden gemaakt in overeenstemming met het gedrag der E.E.G.-partners. Zij menen er echter op te moeten wijzen, dat de gemeenschappelijke handelspolitiek binnen de E.E.G. — zoals reeds in de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal werd gesteld — nog in een stadium van opbouw verkeert en als gevolg daarvan momenteel op bepaalde gebieden nog geen eenheid inzake het

handelspolitieke optreden van de afzonderlijke Lid-Statens bestaat.

Ter voldoening aan het verzoek van sommige leden te worden ingelicht hoe de Regering zich voorstelt de bepalingen van het onderhavige wetsontwerp te hanteren in het kader van het Benelux-verdrag en het Verdrag van Rome zij opgemerkt, dat de voorzieningen, welke op grond van de tot stand te brengen wet kunnen worden getroffen, onder meer zullen moeten dienen ter nakoming van de handelspolitieke verplichtingen, die voortvloeien uit beide verdragen dan wel een gevolg zijn van nadere handelspolitieke afspraken, welke in het kader van de werking van beide verdragen zijn gemaakt. De ondergetekenden stellen zich voor telkenmale de totstandkoming van een invoer- of uitvoerbesluit te bevorderen, wanneer dit uit hoofde van bedoelde verplichtingen en afspraken nodig zal blijken.

Naar aanleiding van de vraag van enige leden, op welke wijze de Regering zich voorstelt met betrekking tot dit wetsontwerp de noodzakelijke coördinatie ten opzichte van het Benelux- en E.E.G.-beleid te waarborgen wijzen de ondergetekenden erop, dat de Minister van Economische Zaken bij het Nederlandse in- en uitvoerbeleid een centrale functie vervult in dier voege, dat hij belast is met de coördinatie van de buitenlandse economische betrekkingen. Om deze reden zullen alle voordrachten een in- of uitvoerbesluit betreffende, zoals uit artikel 2, derde lid, van het voorliggende ontwerp blijkt, mede van hem uitgaan. In de omstandigheid, dat genoemde Minister uit hoofde van zijn zo juist vermelde centrale functie eveneens ten nauwste betrokken is bij de totstandkoming van het handelspolitieke beleid van de Benelux en de E.E.G. is een waarborg gelegen voor de nodige coördinatie ten opzichte van dat beleid bij het treffen van maatregelen op grond van de In- en uitvoerwet.

De Minister van Economische Zaken,

J. W. DE POUS.

De Minister van Landbouw en Visserij,

V. G. M. MARIJNEN.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,

H. A. KORTHALS.

De Minister van Justitie,

A. C. W. BEERMAN.

De Minister van Binnenlandse Zaken,

E. H. TOXOPEUS.

De Minister van Financiën,

J. ZIJLSTRA.

De Minister van Defensie,

S. H. VISSER.

De commissie van rapporteurs heeft gemeend met de mededeling van dit antwoord aan de Kamer haar eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld 22 juni 1962.

VAN NISPEN TOT PANNERDEN

MIDDELHUIS

DERKSEN

GIELEN

TJALMA (voorzitter).